

Жовтенята

Олександр Мінович

В сільському клубі приймали у жовтенята. Для урочистості прийшли старші діти – піонери. В білих сорочках, чорних штанах та сукнях з піонерським горном, барабаном, прапором. Піонери визивали у менших відчуття заздрості й поваги.

Он, які вони дорослі, гарно вдягнуті, мають цікаві речі. Як хотілося хоча б доторкнутися до їхнього блискучого горну, чи хоч би раз вдарити у барабан. Хором кричати так, як вони: "До боротьби за справу Леніна будь готовий! Завжди готовий!".

Малим дуже захотілось бути з ними заодно. Їм сказали, що вони неодмінно будуть такими, але спочатку треба стати жовтенятами. Інакше в піонери не приймуть.

Що то таке – ті жовтенята, з дітей не знав ніхто, але якщо треба ними стати, аби бути схожими на піонерів, то бажання йти в жовтенята відразу з'явилося.

Малеча вишикувалась в ряд. Терпеливо слухала промову-настанову піонервожатої – геть вже дорослої дівчини:

"Дорогі наші діти, сьогодні у вашому житті знаменна дата. Ви стаєте до лав великого загону молодих ленінців – до загону жовтенят. Цього року ви пішли в школу і вже вчитеся писати і читати. На ваших грудях завжди буде значок молодого Володі Ульянова. Старайтеся бути у всьому на нього схожими, і ніколи не посраміть це велике ім'я. Тепер ви не повинні проходити мимо, якщо хтось не хоче жити з нами порядянські. Особливо потрібно бути вам непримиренними до тих, хто ходить до церкви, тримає в хаті ікони. Обов'язок піонерів та жовтенят – боротися з такими проявами чужого нам образу життя".

Після промови жовтенята, яким цього року виповнилося сім років, хором повторили за піонервожатою клятву ленінців, в якій обіцяли бути чесними, слухняними, працюючими, гордо нести нове звання. А якщо хтось порушить клятву – нехай на нього впаде презирство і зневага всього великого плем'я піонерів, комсомольців, жовтенят.

Дітям розповіли про юного Ульянова, подарували по книжечці з оповіданнями про нього та з його великим портретом, прикололи на груди значки з його ж таки зображенням – такого ж малого, як і вони.

Потім жовтенятам показали кіно про Чапаєва: як сміливі червоноармійці косили з кулемета біляків, як хоробро йшли вони в атаку, як неслися мов вихор на конях і рубали шаблями ворогів.

П'ятеро жовтенят йшли разом додому, не переставали косити погляди на свої значки, весь час доторкувались до них руками, мовби не вірячи в те, що відбулося, в те, що у них тепер є такі гарні ознаки. Їм хотілося поділитися своїм щастям з усіма, кого бачили по дорозі, вони відчували себе на такому піднесенні, що не могли навіть говорити.

– Мабуть ми ніколи не будемо піонерами, – раптом сказав Коля. – Не приймуть нас,

бо ми не боремося. Чули, як вони кажуть – "до боротьби завжди готові"? А ми, виходить, не готові...

– А з ким же нам боротися? – запитав Андрій. – От якби нам дали кулемети, та якби назустріч йшли біляки, ото тоді б себе показали. Отак по них, наче в кіно: "тра-та-та-та!", і шаблями, шаблями, а потім на конях навздогін.

– Та де ж ти візьмеш ті кулемети? Не дадуть нам... Скажуть – ще малі... Мені навіть велосипед брат Вітька не дозволяє брати. А тут кулемети ! – зітхнувши промовила єдина в компанії дівчинка.

Після таких розмов святковий настрій геть пропав. Всі пройнялися неприємною перспективою не потрапити до лав піонерів.

Коля спересердя запустив грудкою в малого собаку, що вискочив з-за якоїсь хати й намагався обгавкати жовтенят.

– О! А це діло! Немає кулеметів – можна ворогів бити груддям і камінням. І хай тоді начуваються, – крикнув хтось з гурту.

– Ех, якби ж тут зараз біляки були... Ото задали б ми їм жару... А так немає з ким воювати, немає з ким боротися, – знову зітхнула дівчинка.

– Як то немає?... Є... Я згадав... Знаю, з ким боротися, – запально вигукнув Коля. – Пам'ятаєте, що казала піонервожата? Треба бути непримиренним до тих, хто ходить до церкви. А моя баба Ганька – ходить. Я чув: вона сама казала. Ще й мене хотіла взяти з собою. Добре – мати не пустила. От, хто наш ворог. Ідемо на нього в атаку.

Через невеликий час жовтенята гамселили камінням та грудками по вікнах баби. Дзенькіт вибитих шибок був чути на весь куток села.

– Ой, людошки, що ж це робиться? – заволатала, вибігши з хати, баба Ганька. – Ах прокляті розбійники! Шо ж ви таке творите? Як же я тепер буду ночувати? Шо ж я таке вам зробила – такі капості робите?

Жовтенята злякалися й кинулися навтьоки. Сховалися у високій кукурудзі й надовго припинили. Зрозуміли: зробили щось не те, щось неправильне. Прийдеться відповідати.

Войовничий запал щез за мить. Стало якось неприємно, невесело і трохи боязко.

Просиділи в кукурудзі майже до темна. Ніяк не могли спромогтися вилізти зі схованки, бо чули, як баба волає на все село. Та ще й люди почали сходитися.

Виручив, як завжди Коля. Він першим піднявся в кукурудзі на весь зріст, оголосив жовтенятам:

– Не бійтеся... Володя Ульянов поступив би теж так само, як і ми. Тепер нас точно повинні прийняти в піонери!